

SPOLEČNOU
CESTOU

Prosinec 2009

Úvodní slovo.....	2
Vzpomínka na Dr. Karla Kašpárka.....	3
Okénko pro nemocné (o. J. Šik)	8
Příspěvky ze života farnosti	
Kubíčkovo třídení.....	9
Farní den.....	9
Benedikt XVI. V České republice.....	10
První svaté přijímání.....	14
Drakiáda.....	14
Žehnání zvířat	14
Pout' na Vranov	15
Misijní klubko.....	16
Ministranti.....	18
Misionář ve farnosti.....	18
Listopadové setkání.....	19
Pout' do Žarošic.....	20
Farní budování	
Co nového ve farnosti.....	21
Doba dotační.....	23
Pozvánky	
Ples	24
Pout' Nový Jeruzalém.....	25
Olešnické memento.	25
Adam Michna z Otradovic.....	26
Ze života farnosti	
Svátosti a svátostiny.....	27
Přehled Vánočních bohoslužeb.....	vložený list

Ohlédnutí za návštěvou Svatého otce

„Kdo si zachová schopnost vidět krásu, nikdy nezestárne.“ Slovy tohoto výroku, který bývá připisován Franzi Kafkovi, se loučil Svatý otec na Ruzyňském letišti. Jestliže naše oči zůstanou otevřené pro krásu Božího stvoření, pak můžeme doufat, že zůstaneme mladí. Jistě neměl na mysli jen mladost dospívajícího člověka, ale mladost vycházející z hloubi duše vnímající krásu Boha v našem životě.

Zakusili jsme co to znamená, setkat se s člověkem vyzařujícím Boží lásku a dobrotu. Naši biskupové ve svém ohlédnutí za papežskou návštěvou píší: „...přišel bez gest dnešní doby. Přišel jako ten, kdo ukazuje na Krista, na kterého je plně soustředěn a jehož láskou je prozářen. Hovořil úsporně, neobyčejně srozumitelně a tiše. Nikoho a nic nekritizoval, ale pevně pojmenoval nebezpečí hrozící v naší době. Ke všem hovořil s otevřeností a respektem - k nám věřícím, k nevěřícím, k vědcům i politikům...“

Nepřišel s ničím novým a přitom jeho slova byla plná naděje, plná porozumění a lásky - přišel jako pastýř, který miluje i tu poslední ztracenou ovci. Přišel, abychom pochopili jak moc nás Bůh má rád. To jsme si uvědomili při každém setkání, ať již to bylo v sobotu v pražské katedrále, kde jsem mohl být společně s jáhnem Ladislavem. Dalšího dne v Brně, kde jsme slavili nedělní mši svatou na letišti. Zvláštní radost mi udělaly děti, připravující se tehdy k prvnímu svatému přijímání, které neváhaly a v hojném počtu vyrazily společně s rodiči. Tehdy jsme pocítili to velké společenství církve, které Petrův nástupce kolem sebe shromažďuje, a v pondělí se zase mladí vydali na Staré Boleslavi oslavit svátek mučedníka knížete Václava.

Kolik to bylo krásných setkání, kolik radosti jsme mohli prožít. Na všechnu tu obět' ranního vstávání, cestování a pěších přesunů se dá vzpomínat jen jako na něco, co nemůže zastínit velikost krásy setkání s božím člověkem.

Pro Olešnici tu zůstala i památka v podobě tří základních kamenů, které Svatý otec požehnal, jeden pro nově vznikající komunitní centrum naší farnosti, druhý pro boží muku, která by měla vyrůst jako naše poděkování ochraně a lásce Boží a třetí pro křížovou cestu, kde k jednotlivým bolestem Ježíše Krista budou přiřazeny i bolesti našeho kraje. Další památkou je i zelený ornát, v kterém koncelebrovali kardinálové, biskupové a někteří kněží na podiu při mši svaté na brněnském letišti.

Svatý otec při odletu z Prahy kromě poděkování slíbil, že na všechny bude pamatovat ve svých modlitbách a že nás bude nosit ve svém srdci. Bůh žehnej České Republice! Kéž vám všem Bůh žehná!

Děkujeme za návštěvu, která nám dala naději a pokoj, která nám otevřela oči pro vidění krásy a tím nás učila mladými, za návštěvu, která nás vyzvala být nositeli naděje pro své okolí.

Váš otec Pavel

Připomenutí ročního výročí od úmrtí Dr. Karla Kašpárka

Již je tomu rok, kdy jsem se spolu s několika desítkami převážně mnichovských přátel a v kruhu rodiny rozloučil se svým přítelem, panem Karlem Kašpárkem. Toho ponurého podzimního dne 22. října jsme se v pohřební kapli mnichovského hřbitova Nord-Friedhof zpěvem české mariánské písně loučili nejen s velkým olešnickým rodákem, ale především s velkým člověkem, který pro svou vlast vykonal mnoho a dostalo se mu tak málo vděku.

Karel Kašpárek se narodil 14. 6. 1923 v Olešnici zemřel 15. 10. 2008 v Mnichově. Po školní docházce v Olešnici vystudoval gymnázium na Křenové ulici v Brně, kde v roce 1942 maturoval. Jeho rané mládí bylo formováno tradiční výchovou v katolické rodině, ale také děsivou válečnou realitou, se kterou se blíže seznámil místo studia na zavřených vysokých školách. Karel přijal místo kontrolního asistenta „Svazu užitečnosti a dědičnosti hospodářských zvířat“. V praxi to znamenalo práci v terénu tehdy velmi neklidné Českomoravské Vysočiny, kde Karel měřil tučnost mléka chovaných krav. Prakticky denně byl svědkem návštěv partyzánů, kterým oblast sloužila jako obrovská spížírna a většinou jim bylo naprosto lhostejné, jakým následkům budou čelit nebozí vesničané. A oni čelili. Přibývalo vypálených domů a obyvatel odvezených na smrt nebo do koncentračního tábora. Tak se stalo, že se Karel jednoho zimního rána poslední válečné zimy ocitl v totálně obklíčené obci Rozsochy. Nutno dodat, že předtím partyzáni tak trochu střídali na sále místní sokolovny při ne zrovna povolené oslavě místní mládeže. Udání na sebe nenechalo dlouho čekat. Všichni muži byli pozatýkáni začalo vyšetřování. Karel vypovídal shodně s místní mládeží, neboť rozuměl, co si v němčině o obsahu předchozích výpovědí němečtí důstojníci povídají. Nakonec měli štěstí - partyzáni dávno utekli, a tak místní byli do soudu podmínečně propuštěni na svobodu. Termín soudu byl stanoven na začátek února 1945. Několik dní před soudem za ním přišel tajně večer jeden místní sedlák, starý lidovec, a sdělil mu, že místní se dohodli, že u soudu ho jako cizího označí za osobu, která do obce přivedla střilející partyzány. Bylo zle. Karel musel uprchnout, a do konce války se skrýval v Olešnici a okolí. Citlivě vnímal, že ono hemžení ruský nebo česky mluvících velitelů partyzánů působících v jeho okolí nemá za cíl jen porazit nenáviděné nacisty. Velmi brzy chápal, že poválečný stát má být jiný než ten, za který dali život studentští vůdci 17. listopadu 1939. Mluví se o národních výborech, rostoucím vlivu komunistů, znárodnění a odsunu Němců. Jako na filmovém pásu vidí řadu mrtvých z konce války a prvních poválečných měsíců, kriticky analyzuje, že často zbytečně umírají nevinní lidé, vidí jak křehká je hranice mezi životem a smrtí. Poválečná doba má rychlý spád. Obžalování retribučních soudů se děsivě rychle mění v patologické pomůcky mediků, mezi které patří i Karel. Poválečné volby prožívá spolu s většinou svých akademických vrstevníků v Brně, na straně nesocialistické pravice. Nechtějí v zemi bolševické pořádky. Vlna ho nese na vrchol křesťansky orientované organizace vysokoškoláků, do Klubu lidových akademiků. Síla katolické Moravy

ho zvolí předsedou Ústředí lidových akademiků v Praze. Lidoví akademici se orientují na Lidovou Stranu Msgre. Šrámka. Více jim však imponují lidovečtí politici původem z Brna jako ministr zdravotnictví Procházka, jeho manželka Helena Koželuhová, poslanci Ivo Ducháček, Bohdan Chudoba a jiní. Jejich velkým vůdcem se stává jednoznačně pevně zakotvený vizionář, historik a filozof, vedoucí mladých lidovců Bohdan Chudoba. Ten již v letech 1946 -1947 jednoznačně předpovídá přicházející bolševický teror. Studenti svým vůdcům bedlivě naslouchají na školení na zámku Mitrof i jinde. Karel Kašpárek mezi studenty již tehdy odhaluje špicly ZOB (Zemského Odboru Bezpečnosti) což je jakási Gottwaldova privátní Státní Bezpečnost za peníze daňových poplatníků třetí republiky. To nebude Karlovi nikdy zapomenuto, stejně jako jeho jednoznačně beze strachu napsané články v tehdy lidovcům patřících novinách Národní Obroda.

Pomsta na sebe nenechá dlouho čekat. Po únoru 1948 se mu dostane cti být mezi dvaceti celostátně „vyakčňnými“ lidovci. Jeho jméno je spolu s Msgre. Šrámkem čteno v rozhlase a publikováno tiskem. Karel má být poslán na nucené práce do dolů, jeho přítel MUDr. Špatzír to dočasně maří - zjišťuje diagnózu tuberkulóza. Je to čas navíc - Karel se začíná scházet se stejně smýšlejícími a většinou stejně stíhanými lidovci: Stanislavem Novotným, orelským funkcionářem, ale také velitelem orgánů policie Stb v Novém Městě na Moravě; s poslancem, orelským funkcionářem a odborovým předákem lidovců ve zbrojovce Brno Antonínem Fránkem; národním správcem hotelu Padowetz v Brně Tomášem Maškem - synovcem Josefa Babáka, velitele prvorepublikové státní bezpečnosti v Brně nyní ve službách státní bezpečnosti; Adolfem Nečasem, uzenářem a bývalým bezpečnostním referentem ZNV v Brně; architektem Richterem, členem Orla a stavitelem mnoha kostelů, orloven a far; a řadou dalších osob - např. navigátorem RAF kpt. Plaňavou, s mladými studenty Zorou Špíškovou, Zdeňkem Rotrekem, Kostelkou, Medkem, Marcinkem a mnoha jinými. Komunistická státní bezpečnost jim později bude říkat skupina „Modrý štít“. Oni sami si tak, ale neříkají. Řeší praktické otázky: jak zorganizovat členstvo lidové strany, které nevstoupilo do obrozené lidové strany nebo KSČ, jak navázat spojení do zahraničí na uprchlého Bohdana Chudobu, kterak vytvořit podpůrné fondy pro rodiny, jejichž živitel uprchl nebo byl zatčen, zajistit bezpečné kanály pro přechod hranic, využít zbývajících kontaktů v politice i policii, navázat spojení s internovaným předsedou Msgre. Šrámkem. To se nakonec podařilo Karlu Kašpárkovi. Msgre. Šrámek byl po volbě Gottwalda prezidentem přemístěn v létě 1948 z kláštera v Nové Říši do brněnského kláštera Boromejek na ulici Údolní v Brně. Karel s ním rozmlouvá přes zeď, zatímco Šrámek odpočívá na lavičce. Šrámek schvaluje činnost poslanecké skupiny pod vedením poslance Janáčka jako dočasné vedení strany a současně sděluje, že dal slib, že neuprchne ze země, kterýť hodlá dodržet a proto jednoznačně odmítá útěk do zahraničí.

Karel je dočasně ukryt v rekreačním středisku pro odborářské děti u městečka Trnávka u Moravské Třebové. Jako správce a vychovatel mládeže spokojeně vodí děti dělníků na nedělní bohoslužbu, ale udavačství tehdy definitivně vítězí nad statečností. Na poslední chvíli znovu prchá do bezpečí brněnské konspirace. Je seznámen se Stanislavem Novotným, se kterým vytváří dvojici, která má odejít do Vídně a vytvořit tam za pomoci vídeňských česků a rakouských lidovců předpolí pro lidoveckou ilegalitu. Nutno říci, že je to nesoouda dvojice dvou mladíků zcela odlišných povah. Jednoho horkého letního podvečera roku 1948 se po břehu Svitavy mezi Maloměřicemi a Bílovicemi prochází skupinka mužů. Kašpárek a Novotný domlouvají se svými druhy poslední detaily jejich odchodu a činnosti v zahraničí. Kašpárek má seznamy vysokoškolských studentů, které komunisté vyhodili z politických důvodů z vysokých škol. Chce se pokusit, aby jim bylo v západní Evropě umožněno dostudovat, zároveň je brán jako rozumnější a Fránek ho vybízí, aby mírnil poněkud divokého Novotného, který má dostatek lidoveckých peněz na rozjezd činnosti ve Vídni. Je rozhodnuto, že dvojice přejde na Znojemsku, kam je autem odveze národní správce autodílny v Brně, člen orla a zbrojovák ing. Květoslav Dostál. Když však přijdou ke znojemskému kontaktu, dozvídají se, že nemůžou přejít, neboť Stb převaděče před několika hodinami pozatýkala, proto se vrací vlakem do Brna, vyděšení kolapsem dosud spolehlivého kanálu. Státní bezpečnost ho pojmenuje v procesech jako kanál převora Zemka. Je třeba jít jinou cestou. Do hry vstupuje trochu bohémským způsobem žijící architekt Richtr, který je veze k jednomu z nejslavnějších převaděčských míst padesátých let „Úvalsko-Schrattenberské stezce“. Muži jsou vyloženi v místě zvaném Šutrovna, asi jeden kilometr od obce Hlohovec. Do Rakouska je vede starý prošedivělý muž, bývalý lichtenštejnský správce Jan Dvořák, který na té cestě zná každý kámen. Pamatuje doby, kdy hranice vedla za obcí Hlohovec, kde žijí potomci Chorvatských katolíků. Odtud má pomocníky, kteří vzadu a vpředu přechod zajišťují. Jsou to bratři Štělští a jejich kamarádi. Později Dvořák Stb přizná desítky převodů, ale ne všechny. Karel nemohl mít na cestě na svobodu spolehlivějšího průvodce.

Život ve Vídni není jednoduchý. Pod okupační zprávou je ve městě bída a hlad, přesto komunikují z domovem. Není dosud zřejmé, zda kurýrní spojení obsluhované z Brna Tomášem Maškem použilo kurýry zpravodajců mjr. Herberta Němce a kpt. Plaňavu, oba měli blízko k Britům, nebo tomu bylo naopak. Každopádně toto spojení bylo v té době pod kontrolou Pátého odd. vojen. správy tedy zpravodajců nechvalně známého Reicina. Kurýr Otto Wiclein totiž pracoval pro obě strany - to spolu s provokacemi Stb mezi studenty v Brně a s vyzrazením kurýrního spojení na Bohdana Chudobu vedlo ke krachu lidovecké illegality. Také k perzekuci pilotů RAF, jejichž spitfiry již bojovaly v jiné válce za jiný stát a oni sami byli přebyteční a nebezpeční. Všichni byli v noci z 5. na 6. ledna 1949 v rámci operace „Vajnory“ pozatýkáni a v následných procesech odsouzeni k vysokým trestům. Na jaře 1949 byli pozatýkáni mladí středoškoláci vedení Marcinkem. Z této rány se lidovci na Brněnsku, tedy ti věrní Šrámkovi a Chudobovi, již nevzpamatovali.

Karel po pár měsících samostatného života a činnosti v Rakousku pochopil, že tímto způsobem se bojovat proti komunismu nedá, když se už předtím rozešly jeho cesty se Stanislavem Novotným. Využil vlivu Bohdana Chudoby a Ivo Ducháčka u francouzských, tehdy vládnoucích lidovců a stal se zaměstnancem francouzské vojenské zpravodajské služby. Jeho veliteli se stali vítězové nad nacisty z francouzského hnutí odporu, kteří v něm brzy rozpoznali inteligentního spolupracovníka odhodlaného bojovat proti totalitní zvůli, která drtila Evropu tentokrát v rudém hávu. Postupně se stal velitelem operací této služby pro Rakousko a Československo. Zde je potřeba rovnou jednoznačně říci, že tato služba v době jeho vedení neprováděla v Československu žádné násilné, proti životu nebo majetku osob zaměřené operace. Což se o jiných skupinách osob operujících proti Československu nedá vždy říci. Stejně je třeba vidět, že v této době realizovala Stb řadu mnohdy i krvavých provokací, které záměrně francouzské zpravodajské službě připisovala. V několika případech ve svých provokačních hrách použila mladé agenty chodce, které po zadržení na hranicích naverbovala a donutila pod hrozbou smrti spolupracovat. To je i případ agenta dublera Tojtíka, krycí jméno Egon. Ten má rozkaz unést zpravodajského důstojníka Karla Kašpárka do Československa. Karel je však varován jiným agentem Samkem, který má Tojtíkovi pomoci s únosem. Tojtík je zatčen a odsouzen, po své výměně do Československa údajně zahynul pod lavinou ve Vysokých Tatrách. Samek zaplatí cenu nejvyšší - odjezdu do bezpečí za mořem se už nedočkal, jeho tělo je vyloveno ze Seiny, vražda není nikdy zcela objasněna. Můžeme se jen dohadovat, zda agent provokatér Matouš, vystupující ve známém Olešnickém procesu pod jménem agent Karel, měl být v tomto procesu vyměněn za uneseného Karla Kašpárka, sám Karel tuto možnost nevyučoval.

Proces vytvoření neutrálního Rakouska znamená pro Karla významnou změnu: ukončuje svou práci pro Francouze a začíná se věnovat politice a žurnalistice. Uzavírá také sňatek s Hannou Koidlovou, střídavě žije v USA a Evropě, až definitivně najde svůj druhý domov na Görresstrase v Mnichově. Střídavě pracuje pro rozhlasovou stanici Rádio Svobodná Evropa. Střídavě proto, že jen obtížně nachází společnou řeč se socialisty všech barev, kteří tam dominují. V politice se angažuje ve Sdružení křesťansko demokratických stran střední a východní Evropy. V rádiu pracuje v zaměstnanecké radě jako zástupce zaměstnanců a řeší se zaměstnavatelem jejich problémy - odbory tam totiž z logických důvodů nejsou. Stb ho však nepouští ze zřetele a stále zkouší kolem něho splétat své pavoučí síť. Po revoluci pak byl zdrcený, že se na nich podíleli i jemu blízcí lidé. Režim si dobře všímá vzestupu jeho významu v rádiu a pouští se do něho publicisticky, dokonce televizním seriálem. A tak světlo světa spatří paskvil „Krasavec“ bývalého orgánu Stb Fialy, který vyšel ve stotisícovém nákladu a později je natočen televizní seriál o zločincích ze „ZOB“ - Zemského odboru bezpečnosti. S hvězdným obsazením, dnes velmi slavnými herci v produkci Brněnského studia Československé televize.

Karlův vliv ve vedení rozhlasové stanice „Svobodná Evropa“ značně zesílil po nástupu administrativy prezidenta Reagana. V prezidentově okolí již měli dost socialistických hrátek za peníze amerických daňových poplatníků, které v rádiu někteří uprchlí „68“ provozovali. Vzpomněli si na bývalého vůdce katolických studentů Karla Kašpárka, a tak se v éteru objevuje „Karel Lamberský“. Zasvěcení olešňáci vědí, kdo k nim z Mnichova promlouvá. V létě roku 1989 je vytočeno telefonní číslo, na jehož druhém konci je Václav Havel. Hodinový rozhovor je mnohokrát reprízován a má velký ohlas. Karel se často v rozhovorech vracel k morální problematice vysílání rozhovoru - měl totiž strach, že Václav Havel bude znovu uvězněn a to si nechtěl vzít na svědomí. Byl však Havlem ujištěn, že ví, co si může dovolit a tak byl rozhovor nakonec odvysílán. Vzpomněl jsem si na to, když se po Karlově smrti v jedné rozhlasové stanici zabývající se publicistikou, musela vyměnit jedna rozhlasová směna za druhou, aby se veřejnost z éteru mohla dozvědět o Karlově smrti.

Po listopadu 1989 se Karel pouští s elánem a dobrou vůlí do pomoci s nápravou poměrů v naší zemi. Má však jednu nepřijemnou vlastnost - není ochoten dělat kompromisy s rudými zločinci, kteří se houževnatě sápu do mladé svobodě po krku ze všech stran, a tak se dostává do izolace. Jeho zásadovost je velký problém, je těžké mu to říci do očí a tak ho raději netisknou a nenechávají příliš veřejně mluvit. Mají strach z jeho znalostí fungování fízlovského státu. Karel si plně uvědomuje, že u nás není vše v pořádku. Snaží se alespoň objasnit působení agentů KGB a Stb ve Svobodné Evropě. Má na to dokonce oficiální pověření, ale jen těžko proráží hradbu mlčení. Když při nehodě umírá jeho spolupracovník uvnitř vyšetřování této věci a je mu vyhrožováno, ví, že toho mnoho nezmůže. Přesto se do posledních dní nevzdává a věří, že pravda o špinavostech vyjde najevo.

Život po revoluci má však pro něj i světlé stránky. Setkává se svými přáteli, rodinou, může libovolně navštěvovat své rodné olešnicko, hrob matky. Radou pomáhá mladé generaci lidí z rádia a do posledních dní spřádá plány a komunikuje s vlastní. Sil však viditelně ubývá, mysl často bloudí vzpomínkami na mládí v jeho milovaném kraji.

Jsem opět u Karlovy rakve, při pohledu na jeho křehkou ženu Hanu, která při něm pevně stála v dobrém i zlém. Přemítám, jak to Bůh moudře zařídil, že mi alespoň na krátký čas umožnil být v kontaktu s tak moudrým mužem. Jakoby oblouk boží duhy spojil nespojitelné a vrátil mi dědečka zemřelého v roce 1982. Děkuji Karle, že se naše cesty nakrátko potkaly.

JUDr. Vilém Fránek

Pane, v Tebe doufám, nebudu zahanben.

Když jsme skutečně nemocní anebo když nás potká něco opravdu těžkého, obracíme se k Bohu a v modlitbě ho prosíme o pomoc. Někdy si myslíme, že se modlíme dobře, vytrvale a že přesto nejsme vyslyšeni. To může být příčinou určité nespokojenosti a rozladění. Musíme si však být vědomi toho, že vždy platí, že Bůh vyslyší každou modlitbu, se kterou se k němu obracíme, ale že ji nevyslyší přesně tak, jak si my přejeme. Není to proto, že by nemohl plnit naše prosby, ale jistě je pro nás výhodnější způsob, jak a kdy nás vyslyší. On ve své vševědoucnosti ví, co je pro nás nejvhodnější. My třeba až za dlouhou dobu dobře pochopíme, proč jsme byli vyslyšeni tímto způsobem a ne tak, jak jsme si přáli. V takových chvílích musíme plně důvěřovat Bohu a nepochybovat o jeho všemohoucnosti a dobrotě. Když se o to budeme snažit, bude se naše víra prohlubovat a bude mít stále pronikavější vliv na náš život.

Často si musíme uvědomovat, jaký je náš vztah k Bohu. On je všemohoucí Pán všeho, co existuje, a my jsme nedokonalí tvorové, kteří nemají právo něco násilím vyžadovat. A také nemají právo být roztrpčeni, když se všechno neděje podle jejich přání. Takové smýšlení nás vychovává ke skutečné pokoře, k takové, která nám dává správné místo před Bohem. Čím budeme ve svých modlitbách pokornější, tím budou naše modlitby účinnější. Pokorou se připodobňujeme Kristu, který nás vyzývá, abychom se učili od něj, který je tichý a pokorný. Když budeme tuto snahu mít, s jeho pomocí se nám jistě podaří správně prožívat život na zemi.

Je mnoho věřících lidí, kteří z vlastní zkušenosti potvrzují, že když o něco prosí dlouho a vytrvale, dostávají víc než očekávají. Pochopili, že taková modlitba byla nejen zkouška jejich vytrvalosti a trpělivosti, ale také příprava na přijetí neočekávaného daru. Všichni víme, že dlouhé čekání není snadné a že člověk snadno ztrácí trpělivost, ale když má dobrou vůli, tak se mu to s Boží pomocí jistě podaří.

I když prosíme o změnu chování člověka v naší blízkosti k lepšímu a nejsme vyslyšeni, je to možná proto, že Bůh chce, aby nepříjemné nebo obtížné jednání tohoto člověka nás změnilo tak, že se naučíme lépe se ovládat a vycházet i s lidmi, kteří mají takové vlastnosti, že je pro nás těžké s nimi dobře vycházet.

My tuto Boží vůli třeba pochopíme až ve chvíli, kdy se budeme umět skutečně dokonale ovládat. Možná, že v té chvíli oceníme způsob Boží výchovy.

My si musíme dokonale osvojit Kristův slib, kterým nás vyzývá, abychom ho prosili, a slibuje, že opravdu dostaneme to, o co prosíme. Musíme však plně důvěřovat v Boží dobrotu a věřit, že Boží plány jsou vyšší a dokonalejší než plány naše. On nám dá vždy víc, než jsme schopni pochopit a ocenit.

Když se tedy k Bohu obracíme s prosbou a nejsme dlouho vyslyšeni, netrapme se stálým přemýšlením, proč nás Bůh neslyší, ale plně se spolehněme na jeho dobrotu a velkorysost a jistě nebudeme zklamáni, ale naopak naplnění skutečnou vyrovnaností a hlubokou radostí i v těch nejtěžších životních situacích.

O. Josef Šik

6. pěší smírná pouť P. MUDr. Ladislava Kubíčka

Letos byla tato pouť zasazena do tzv. „Kubíčkova třídní“. V pátek 11. září - v přesný den výročí mučednické smrti - byla v Kunštátském kostele sv. Stanislava mše svatá, kterou obětoval Litoměřický biskup Jan Baxant. V promluvě v Kunštátě biskup Baxant opakovaně zdůraznil, že v případě otce Ladislava nešlo o obyčejné loupežné přepadení, ale smrt mučednickou. Vysvětlil, co to znamená pro litoměřickou diecézi i pro celou církev.

V sobotu 12. září jsme se sešli u hrobu P. Kubíčka - po modlitbě P. Jan Peňáz přivítal poutníky jménem cyrilometodějského poutního bratrstva a požehnal nové ozvučovací zařízení, na které si poutníci vybrali peníze při 9. pěší pouti na Velehrad. Požehnání na cestu nám dal P. Tomáš Koumal, nový farář v Kunštátě. Bylo nás jednou tolik co loni - celkem šlo 81 poutníků. Za Kunštátem byla v lese první malá „horská prémie“, druhá nás čekala za obcí Krhov směrem k Velkému Chlumu a třetí nejtěžší po obědě přes Hoješín do Petrovic. Nejmladší poutnice, roční Anežka, byla nesena svými rodiči. Cestou jsme se modlili, zpívali, povídali si a byl i čas přijmout svátost smíření, u P. Peňáze a P. Koumala. V Doubravici byla delší přestávka s vynikajícím gulášem od místních farníků. Mši svatou ve Sloupě a povzbuzující kázání měl P. Tomáš z Kunštátu. Sloupský farář P. Chylík po celou dobu mše svatě zpovídal - tentokrát přijelo větší množství „autopoutníků“. Po mši svatě byla tradiční poutní tombola do které dala paní doktorka Svatošová 20 svých knížek - Normální je věřit - které vydalo Karmelitánské nakladatelství v edici Na minutu - těsně před smírnou poutí.

V neděli 13. září byla vycházka na kopec mezi Rozsečí a Kunštátem tzv. Kulíšek. Na tomto místě, kam P. Kubíček rád chodil ze Sychotína, přes Hluboké na Kulíšek. Krajina zde mu velmi silně připomínala rodnou Podkarpatskou Rus. Dobrodinec zbudoval na kopci Kulíšek na jeho památku kříž. Této vycházky se zúčastnila takřka sto věřících.

Příští smírná pěší (20 km) pouť P. L. Kubíčka bude, dá-li Bůh a všichni svatí, 11. září 2010.

jáhen Ladislav

Farní den

V neděli 13. září byl farní den, kdy jsme vzpomínali 170. výročí posvěcení našeho kostela. Tento nedělní den byl slavnostnější o to více, že nás navštívil Mons. Jiří Mikulášek, generální vikář naší diecéze.

Před nedělí se uklidilo v kostele a na faře, kterou si chtěl otec vikář prohlédnout, jak pokračují opravy. Ženy z farnosti napekly dobrotycukroví a koláče a připravená orlovna čekala na nedělní odpoledne.

Slavnost začala mší svatou v 10,30, ve tři odpoledne bylo Te Deum, svaté požehnání a po něm duchovní koncert bývalé scholy z Nového Města na Moravě. Mladí zpěváci ze scholy nás potěšili svým zpěvem a tím, že jen pro nás nacvičili tento koncert. Radost z hudby s námi sdíleli i někteří bratři a sestry evangelíci.

Po příchodu do Orlovny otec vikář vysvětil nově vzniklé prostory orlovny, potom se všichni posilnili párky, upečenými dobrotami i káfičkem a začal program.

Naši mladí připravili promítání, sestříhané ze všech akcí, které ve farnosti za rok proběhly. Je neuvěřitelné, kolika akcemi farnost žije! Hoši, díky za přípravu promítání! Následoval další program, scénka mládeže a volná zábava.

Je krásné, že se farníci setkávají při bohoslužbách, různých akcích mimo kostel, zájezdech, brigádách a završením je jistě Farní Den. Poděkujme všem, kteří spolupracovali na jeho přípravě a průběhu. Snažme se, ať má akce „Farní Den“ dlouhou tradicí a stále dnem, kdy se opravdu sejde celá farní rodina.

A.S.

BENEDIKT XVI. V ČESKÉ REPUBLICE

Když jsem dostal za úkol napsat článek o návštěvě sv. otce, protože „já jsem mu byl nejbližší“, tak jsem si uvědomil, že nechci popisovat papežovy kroky minutu po minutě, ale chci se pokusit napsat, jak jsem celou návštěvu prožíval já sám. Tímto článkem tedy neodpovím na to, co řekl české církvi, brněnské diecézi nebo olešnické farnosti, ale co řekl jednomu člověku.

Krátce před velkými prázdninami se mi dostala do rukou brožurka s meditacemi a biblickými texty, která nám měla být pomocníkem při přípravě na příjezd římského biskupa. Musím se ale přiznat, že jsem jí moc velkou pozornost nevěnoval – jednak proto, že právě vrcholil rok sv. Pavla, který jsem se snažil vnímat, a také proto, že mně k této brožurce nikdo nic neřekl a já se sám prostě nesnažil.

Koncem školního roku jsme se dozvěděli, že všichni brněnští bohoslovci budou ministrovat při mši sv. se sv. otcem v Tuřanech. Nácvik ministrování měl být už v půlce července (abychom do konce září vše úspěšně zapomněli...) - z tohoto nápadu našťěstí sešlo.

Asi v půlce srpna jsem musel zaslat číslo občanského průkazu a další údaje nezbytné pro vydání propustky až k oltáři. Konečně jsem si začínal uvědomovat, že se mám za celou návštěvu pravidelně modlit a ne jen „občas nepravidelně“ jako doposud.

Na začátku září se dostávám ke druhé brožurce s novénou před příjezdem sv. otce, kterou jsem vzal již mnohem vážněji než tu předchozí.

19. 9. se v brněnské katedrále uskutečnil nácvik ministrování při papežské mši sv. Zde jsem se dověděl, že ponesu mitru a spolužák, se kterým jsem celý rok bydlel v semináři na pokoji, dostal berlu. Pak už jsem na celé setkání myslel v modlitbě docela často, protože ministrantská tréma byla veliká...

Týden uběhl velice rychle a už jsem sledoval v televizi přilet sv. otce. V sobotu 26. 9. měl nabitý program, setkal se s rodinami u Jezulátka, s politiky, akademiky. Něco z toho jsem v televizi stihnul, něco ne. Asi nejvíc mi v hlavě utkvělo, že když papež mluvil k politikům, tak jasně řekl, že je důležitější pravda než zájmy lobbistů a že společnost mají vést lidé, kteří jsou schopni mít ideály, které vedou další k úsilí „o morální ctnosti a o život v lásce a dobru“. Myslím, že pojmenoval právě to, co našim politikům chybí...

V neděli 27. 9. jsem musel do 6:30 být v Tuřanech na místě. Měl jsem totiž na místě místo čísla sektoru napsáno „oltář“, a tak jsem musel procházet bezpečnostními rámy a měli jsme to stihnout dřív, než začnou přijíždět politici a další, kteří seděli v prvních řadách...

Od 7:00 hodin měl být nácvik ministerky vedený papežskými ceremoniáři (lidé, kteří se starají o důstojný průběh liturgie, tedy šéfové ministrantů), jenže ti přijeli asi o hodinu a půl později, takže vše bylo trochu narychlo. Byl to velký zážitek vidět, jak tito lidé skutečně vědí, o co v liturgii jde a jak mají pochopení i pro česká ministrantská dřeva!

Zanedlouho přistává sv. otec, panuje taková zvláštní atmosféra plná očekávání. V tom nás všechny ministranty seřadí do řady před stan, ve kterém se měl papež převlékat. Já netušil proč. Papamobil přijíždí a sv. otec přichází k ministrantům. Vůbec jsem nepočítal s tím, že mu budeme moci podat ruku, políbit prsten a pak ještě že dostaneme růženec. Sv. otec mě velice překvapil - myslel jsem totiž, že to bude muž, ze kterého bude vyzařovat respekt, autorita a jakási nedostižnost. Ve skutečnosti to ale byl starý muž nevelké postavy, který vypadal spíše jako „dědeček“ než jako nekompromisní vůdce celé církve. Setkání s ním na mě působilo „normálně“ a ne nějak převratně, nebylo o setkání s tím, kdo má moc a sílu, ale s tím, kdo má pokoru a kdo nepotřebuje, aby se kolem něj všechno točilo.

Už začíná slavná mše sv. Seděl jsem na pódiu docela vysoko, takže jsem viděl dobře na oltář, který byl asi pět metrů ode mě. Asi jsem viděl i spoustu jiných věcí, kteří jiní neviděli, ale to už jsem ani nestíhal vnímat. Přiznám se, že v promluvě jsem se trochu ztrácel – jednak kvůli střídání italštiny a češtiny a také kvůli únavě, která přicházela i na pódium... Jako ministrant jsem udělal jen dvě chyby, kterých si ale nikdo pod pódiem nevšimnul, takže jsem byl docela spokojený...

Uvědomoval jsem si, jaká to je milost, být tak blízko oltáře a přijímat eucharistii z rukou sv. otce. Neustále ale musím přemýšlet, k čemu tato milost má sloužit, jaké z ní vyplývají pro mě povinnosti, co to vůbec mělo pro mě znamenat, co mě tím Pán chtěl říci? Na tuto otázku jsem ani po dvou měsících nenašel odpověď. Možná tuto odpověď slovy nikdy neřeknu, ale i tak bude mít toto hledání smysl, nevím. Zároveň se musím bránit pýše, protože myšlenky, že jsem nesl mitru proto, že jsem fakt dobrý a že já jediný jsem si to zasloužil, se ve mně tvrdě hlásí o slovo.

Po mši sv. nám ceremoniář se zdviženým palcem děkuje za ministrantskou službu, papamobil odjíždí, únava se hlásí, ale silně vnímám i zodpovědnost, abych nepromarnil milosti i otázky a výzvy, které s sebou Benedikt přiváží.

Další den, v pondělí 28. 9. vstávám opět brzy ráno, abych - tentokrát už s farností - jel do Staré Boleslavi. Cesta vlakem rychle uběhla, na Proboštské louce očekáváme příjezd sv. otce, který nejprve zamířil do baziliky, aby se poklonil sv. Václavovi, a pak hned jede k věřícím. Moderátoři na pódiu se snaží o skandování originálního pozdravu sv. otci, ale moc jim to nejde, zato „Benedeto, Benedeto“ umějí všichni rychle...

Celou mši jsem prožíval docela jinak než v Brně, kde pro mě bylo všechno trochu výjimečné. V Boleslavi jsem se cítil jako úplně normální věřící a abych řekl pravdu, tak se mi po tom pódiu vůbec nestýskalo - až jsem se divil.

V promluvě mluvil papež hodně konkrétně a chtěl po nás docela dost - důrazně nás vyzval ke svatosti! Svatost není něco nedosažitelného, ale je to cíl, ke kterému má směřovat ve svém všedním životě každý z nás!

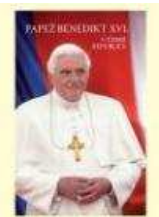
Na závěr slavnosti se papež obrátil k mladým, na které také neměl malé požadavky. Svému hledání štěstí máme dát správný směr, protože pravé štěstí lze najít jen v Bohu, vše ostatní je jen náhražka. Benedikt povzbudil všechny, kdo hledají své povolání, aby neváhali a odpověděli na Boží volání k manželství či zasvěcenému životu; povzbudil, aby zvláště v tomto roce kněží byli mladí otevření uslyšet a odpovědět na Boží volání. Na závěr vše shrnul do velice naléhavé výzvy, která jistě neplatí jen pro mladé: *„Papež vás žádá, abyste svou víru žili s radostí a nadšením; abyste rostli v jednotě mezi sebou a s Kristem; abyste se modlili a byli vytrvalí v přijímání svátostí, zvláště Eucharistie a svátosti smíření; abyste pečovali o svou křesťanskou formaci a byli poslušní nauky vašich pastýřů.“*

Obě poselství, která sv. otec v Boleslavi pronesl, se mě nejvíce dotkla ze všech jeho promluv v České republice a připadají mně nejdůležitější. Zvláště ta výzva ke svatosti - to je něco tak těžkého a přitom tak nutného!

Po mši sv. jsem ještě náhodou potkal několik známých, celou cestu jsem byl společně s dalšími lidmi z farnosti i okolí, a proto jsem rád, že jsem se i přes velké nevyspání mohl slavnosti v Boleslavi zúčastnit.

Co závěrem? Návštěva sv. otce je podle mě natolik zásadní, že ji nemohu zhodnotit jako něco, co proběhlo a co považuji za dobré. Nemohu ji brát jako jednorázovou akci, třeba jako návštěvu divadelního představení, které vzbudilo velkou pozornost a které se mně líbilo. Nemůžu říci, že jsme to zvládli a teď to je za námi. Návštěva Benedikta XVI. prostě *musí* být v mém životě událostí, která neskončila, ale která mě ovlivňuje i dále. Událostí, ze které mohu žít, která ve mně něco změnila. A pokud tomu tak není, pak jsem někde udělal chybu...

Karel Adamec

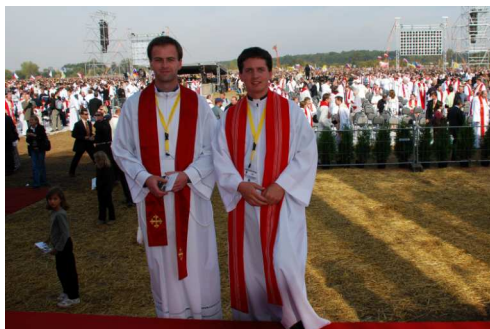

Kniha „Papež Benedikt XVI. v České republice“, kterou vydalo Karmelitánské nakladatelství, zachycuje různé okamžiky z třídní návštěvy papežské návštěvy.

Stará Boleslav na vlastní oči

Kdybychom u Bílků neponocovali, určitě by byl budíček ve tři hodiny ráno poněkud příjemnější. Ale co se dalo dělat? Sraz byl už ve čtyři před kostelem, odkud jsme se následně auty dopravili na nádraží v Letovicích. Tam se k nám připojila kunštátská sekce mládežníků v čele s o.Tomášem, který by dozajista podotknul, že nezáleží na kvantitě, ale na kvalitě. Vlakem jsme se dopravili až do Staré Boleslavi. Tam se nás pan farář snažil nacpat do už přeplněného autobusu, který nás měl dovést blíž k místu konání akce. Někteří z nás to vzdali, nebo si prostě chtěli udělat pěknou procházku, a vzali to pěšmo. Co se během jejich cesty dělo, netuším, mačkala jsem se v autobusu, ale nepatrnou představu jsem přeci jen mohla mít - Marušce totiž zůstal viset na krku můj fotoaparát s pokynem: „Foť fšechno!“ Na místo jsme bohužel dorazili pozdě a sektory byly poněkud méně prostorné, než jsme očekávali, takže jsme nakonec stáli zmáčknutí až úplně vzadu. Ti, co přišli později, museli o sektor dál, v tom našem už nebylo místo. Jaké nás však čekalo překvapení, když jsme po příjezdu Sv. otce zpozorovali, že ač byl tamní terén poněkud hůře sjízdný, papamobil projíždí i v úzkých uličkách mezi sektory. A my stáli, původně s nelibostí, davem vytlačeni až na samý okraj, právě u jedné z takových cest! S bohoslovcem Kájou Janů jsme se křikem přes uličku domluvili, že až bude papež projíždět kolem, přivítáme jej poněkud hlučnějším způsobem - provoláváním jeho jména. A tak jsme také učinili, mávaje vlaječkami a s radostí v srdci z tak blízkého kontaktu se Sv. otcem. Mše byla moc pěkná a celková atmosféra vůbec taky. Poté, co jsme se rozloučili se Sv. otcem a dav se začal rozcházet, vyčkávali jsme hodnou chvíli na naše duchovní otce. A protože je nám jejich „dochvilnost“ již známa, rozešli jsme se jedni poohlédnout se po svých známých, druhí navštívit stánky s křesťanskými produkty. Někteří z nás se ztratili, já osobně též, hlavně když jsme šli hledat někoho již zbloudilého. Ale nakonec jsme se stejně všichni sešli a vyrazili do města na prohlídku staroboleslavských pamětihodností. Přemíra davu a nedostatek času nás však všack odradily. Na cestě domů jsme se nenudili: pan farář „uloupil“ na nedělním rautu jmenovky církevních představitelů a my je museli hádat. A ještě mnohými hrami jsme se bavili, takže cesta utekla jako voda. Byl to vskutku krásný zážitek a já se už moc těším až bude olešnická farnost vyrazí na nějakou podobnou akci.

Danča N.

První svaté přijímání

Neděle 4. října letošního roku byla pro naši farnost dvojnásob sváteční. Při slavnostní mši svaté přistoupilo poprvé ke svatému přijímání 20 dětí.

Po uplynutí dvou měsíců vzpomínají na zážitky z této slavnosti:

M.: Měla jsem krásné bílé šaty!

J.: Spojila jsem se s Ježíšem!

M.: Byla jsem celý den veselá, bez hříchu.

P.: Dostala jsem knížku od pana faráře.

A.: Přijala jsem poprvé Pána Ježíše.

M.: Zbavil jsem se konečně hříchů!

J.: Zábava při focení.

A když se zamyslí nad proměnou, která v nich nastala poté, kdy začaly pravidelně přistupovat ke stolu Páně:

S.K.: Jsem pravdomluvnější

A.P.: Nejsem tak sprostá

J.M.: Jsem hodnější, pravidelně se modlím, chodím víc do kostela.

J.Š.: Už skoro nezlobím

M.Š.: Začal ministrovat

M.H.: Víc pomáhám

Přejme dětem radost z každého setkání s Pánem Ježíšem v každodenním životě a touhu prožívat co nejvíce svátečních chvil při častém svatém přijímání.

katecheta Marie

Drakiáda

První neděli v říjnu jsme se v kostele dozvěděli, že bude drakiáda. Svítlo slunce a na nebi se prohánělo pár bílých mráčků. Na drakiádu byl den akorát. Foukal vítr přesně tak, že by se dali pouštět draci, však taky krásně létali a skoro vůbec nepadali. Bylo to moc krásné. Byla jsem ráda, že jsem tam byla. A že jsme si s tím mohli zpestřit ten krásný den.

Doufám, že se i ostatním drakiáda líbila.

Martina Trmačová

Žehnání zvířat

Na slavnost žehnání zvířat přijel i otec Matuš Kocian. Překvapivá byla početná návštěvnost lidí i zvířat. Zvířata byla např. koně, lamy, psi všech ras, králíci, morčata, křečci a ostatní hlodavci. Velkou zajímavostí byly dvě strašilky, které při žehnání kladly vajíčka. Po uspořádání zvířat mohlo začít žehnání, začalo se křížem, pak začátek obřadu a vzápětí ono očekávané požehnání. Po ukončení následovala společná fotografie. Poté otec Matuš Kocián obešel všechny zvířata, pohladil si je a vyfotil se s nimi. Pak jsme se všichni rozešli do svých domovů.

Lucinka

Pout' na Vranov

„Začátek září“ je čas, kdy jezdíváme na tradiční pout' na tři mariánská místa. Letos jsme ale jeli na jiné setkání - do Brna nebo Staré Boleslavi za svatým otcem. Naše pout' byla proto odložena na růžencový měsíc říjen.

Do Sloupu jsme přijeli za podmračeného počasí. Mnozí z nás využili příležitost ke svátosti smíření. Po mši sv. nás opět přijaly autobusy a my pokračovali do Křtin - Perly Moravy. Za vydatného deště nás provedl místní duchovní správce P. Jan Peňáz kostelem a připomenul mnohé, námi již zapomenuté údaje o tomto nádherném chrámu. Po pobožnosti křížové cesty v ambitech a litanie v kapli sv. Anny směřovala naše cesta na Vranov. Pout' na tato tři místa má v naší farnosti dlouholetou tradici. Pravděpodobně po přestálé epidemii cholery v roce 1832 se naši předci zavázali putovat k Matce Boží, aby jí poděkovali za ochranu a poprosili o další pomoc. V době totality, kdy byly pěší pouti zakázány, brala na sebe zodpovědnost za „vlastivědné zájezdy“, jejichž hlavní náplní byla návštěva mariánského chrámu se mší sv., místní Strana Lidová.

Jak dřív vypadalo pěší putování píše pan Josef Hlaváček v brožurce „Mariánské poutní vzpomínky“. Poutníky vodil předzpěvák, zvaný cělfotr. Více než padesát let vodil olešnické Josef Prudký - kolář, po něm Josef Horáček z kopečka. Jeho následníkem byl Josef Dufek z Kněževsi. Z olešnického kostela vycházeli poutníci vždy v pátek nejbližší osmému. září po mši sv. Vpředu byla nesena korouhvička s obrazem Bohorodičky. Poutníky doprovázel místní kněz s ministranty a těmi, kteří nemohli jít delší cestu, až pod Crhovský kopec. Potom se korouhvička svinula a poutníci pokračovali za zpěvu mariánských písní přes Kunštát a Sebranice do Skalice, kde byla krátká zastávka v hostinci u Staníčků. Po krátkém občerstvení pokračovalo putování přes Doubravici a Holešín (rodiště P. Pivody) do Sloupu. „...Nastokrát buď pozdravena Matičko Svatosloupská...“ zněl zpěv. Pobožnost křížové cesty a svátostné požehnání a už se naši loučili s bolestnou Matkou. Sloupský pan farář a ministranti je vyprovodili a procesí pokračovalo přes Ostrov do Jedovnic na nocleh. Spávalo se na slámě v sále lidového domu. Po modlitbě a písni „Dobrou noc, Maria, přejeme tobě...“, se ukládali poutníci ke spánku, ale již od časných ranních hodin zněly písně „Ranním jitem brzy za svítání a Tebe Matko srdce moje zdraví“ na cestě do Křtin. Po eucharistické hostině a rozloučení se neslo „Ave, Ave, Ave Maria“ Moravským krasem. Polední přestávka u kapličky v Adamově a už se zase pokračuje v putování k nejslavnější zastávce - na Vranov. Písně se střídaly s modlitbou růžence. Kolem patnácté hodiny odpolední vcházeli poutníci unavení, ale šťastní do sídla „Růže krásné, v ráji štěpované“. Poutníci šli středem až k oltáři.

Po modlitbě bylo volno - mnozí ho využili ke svátosti smíření a vyhledání noclehu, většinou opět ve společné noclehárně, k nákupu obrázků, cukrových růženců nebo perníků. V časných ranních hodinách se loučili v neděli poutníci po mši sv. „Zdráva buď, voláme, vyprovod' nás, ó Maria žádáme“ přes Šebrov, Svinošice do Milonic a Černé Hory. Tam polévka v pivovarském hostinci a už se loučí s černoohorským patronem sv. Vavřincem. Potom rychle dále přes Lysice, Drnovice, Zbraslavce do Kunštátu. Kratinké občerstvení v lidovém domě a rychle dále do Rozseče. V Horníci už přicházeli naproti poutníkům ti, kteří nemohli na pouť jít. Zpívá se jedna píseň za druhou. V Crhově v kapličky vyzvánějí, také vítají poutníky. Pan farář s ministranty jde také naproti. Zvony hlaholí, korouhvička, ozdobená myrtovým věncem, se sklání před Svatostánkem. Slavné „Bože, chválíme Tebe“, svátostné požehnání a už se všichni loučí písní „Matičko Božské milosti a A teď ještě, než se rozejdeme“. Unavení, ale šťastní odcházejí poutníci do svých domovů. Tolik Josef Hlaváček. Dokážeme dnes i my obětovat něco ze svého času jen pro Pána?

J.B.

ZPRÁVY Z MISIJNÍHO KLUBKA

Nový školní rok je v plném proudu a misijní klubko opět pracuje na plné obrátky. Tady je ohlédnutí za třemi většími akcemi, které jsme společně prožili.

RUDÍKOV

Jednoho letního červnového dne jsme se vydali do Rudíkova na pozvání otce Václava Knotka. Odjezd byl z Olešnice, kam pro nás přijel minibus, který nás tam odvezl. Přijeli jsme k rudíkovské faře, kde na nás již čekali ministranti z různých farností. Měli zde víkend pro vedoucí. Přijali jsme od nich výzvu k fotbalovému klání. Šli jsme se ubytovat na faru a připravit se na fotbal. Utkání sice skončilo remízou, ale museli jsme dát třetí poločas aby nás kluci dohnali, přece jenom nás bylo víc. K večeri jsme si u táboráku opekli buřty a poslouchali vyprávění o noční obloze jednoho z ministrantů, který je hvězdářem. Druhý den jsme se vydali do vedlejší vesnice s názvem Trnava, abychom místním farníkům řekli něco o misích, misijním klubku a práci v něm. Po mši se všichni sešli na zahradě za kostelem, kde jsme pro děti připravili hry z misijního prostředí. Vraceli jsme se domů opět minibusem plni dojmů a krásných zážitků. Moc se nám tam líbilo a doufáme, že si v Trnavě taky založí misijní klubko.

PAPEŽ V BRNĚ

Konečně nastal ten den, na který jsme se určitě všichni těšili, 27. září, kdy nás v Brně navštívil svatý otec Benedikt XVI. Ten den jsme museli brzo vstávat. Maminky nám nachystaly velkou svačinu. My jsme si vzali dobrou náladu a vyrazili na autobus. V Olešnici jsme měli sraz s celým misijním klubkem.

Autobus odjížděl ve 4,30. Když přijel, zjistili jsme, že se všichni do jednoho nevejdeme. Naštěstí potom přijel druhý a pak třetí. Všechny tři už přijely zčásti naplněné. Tak jsme se usadili podle volných míst a konečně odjížděli směr Brno. V Brně jsme byli mezi prvními, ale i tak už tam bylo hodně autobusů. Vydali jsme se s naším klubkem do našeho sektoru, po cestě jsme dostali balíčky, kde byla pláštěnka, CD a mapa Brna. Při programu jsme čekali, až přiletí Svatý otec. Konečně letělo letadlo, všichni jsme mávali, ale potom jsme zjistili, že to není on, ale pan prezident s manželkou. Chvilí potom letělo další letadlo a to byl Svatý otec. Nasedl do papamobilu a projížděl mezi sektory. Měli jsme velké štěstí, že jel kousek od nás a hezky jsme ho viděli. Potom sloužil mši svatou, při které jsme měli určitě všichni mnoho zážitků. Papežovu návštěvu v Brně jsme zakončili modlitbou Anděl Páně. Potom Svatý otec odletěl zpátky do Prahy. Jako jedni z mála jsme poslechli pořadatele a zůstali ve svých sektorech. Čekání jsme si krátili povídáním a tancem. Opět při krásném programu na pódiu jsme opustili náš sektor a šli jsme s davem lidí k našemu autobusu. Domů jsme odjeli plní krásných zážitků. Měli jsme krásné počasí a nikomu se nic nestalo. Starší holky z misijního klubka jely ještě do Staré Boleslavi. Na papežovu návštěvu v Brně určitě nikdy nezapomeneme.

MISIJNÍ NEDĚLE

Oslavu misijní neděle jsme již tradičně začali v sobotu v podvečer misijní vigilií. Neúčastnili jsme se jí jenom my, členky misijního klubka, ale přišli i někteří další farníci a také skupina ministrantů. Společně jsme se modlili za celý svět a za misie.

V neděli 18. října se konal misijní jarmark. Po mších svatých mohli lidé přispět na misie. Za příspěvek si od nás mohli vzít námi nabízené zboží. Protože bylo škaredé počasí, byly tři stánky v kostele, kde jsme nabízely různé věci, co jsme vyrobily. Například přání, růže s krepového papíru, ozdobné kolíky a jiné věci. Velmi oblíbeným zbožím byly také pletené ponožky. Avšak nejoblíbenějším se opět stal stánek s koláči, perníky a jinými pochoutkami. Dohromady se vybralo přes jedenáct tisíc korun. Všem, kteří nás podpořili a přispěli, děkujeme.

Děkujeme, že nám pomáháte pomáhat!
holky z misijního klubka

PS: Vzkaz pro všechny holky od 1. do 9. třídy, co ještě nechodí do misijního klubka: „Nemáš ve čtvrtek od 16,00 do 18,30 co dělat? Chtěla bys něco vyrábět, ale nevíš co? Chtěla bys pomáhat lidem v misiích, ale nevíš jak? Chtěla by sis s někým pokecat a nemáš s kým? Chtěla by ses naučit něco nového a zažít spoustu smíchu?

Pokud zněla odpověď ANO aspoň na jednu otázku, tak neváhej a přijď na klubko!“

(Informace u jakékoli členky misijního klubka)

Ministranti

Ministranti letos opět nezháleli. Krom služby u oltáře, od které se vše odvíjí, jsme zažili mnoho krásných chvil i bez ministrantské alby. Pravidelně se scházíme v pátek (v zimním období od 15 hod, v letním od 16 hod.), pomodlíme se, naučíme se něco, co souvisí s ministrováním a podle počasí jdeme do přírody nebo do orlovný. Letos se naše řady opět trochu rozrostly, za což jsme vděční a rádi bychom mezi sebou přivítali ještě další kluky.

V letošním roce proběhlo několik významnějších akcí pro olešnické ministranty. Na počátku roku jsme na pozvání pana faráře v hojném počtu navštívili bowling, účastnili jsme se diecézní ministrantské pouti na Vranově u Brna, v létě jsme na čundru poznali krásné okolí Pernštejna, i „méně krásnou“ přírodu v okolí uranových dolů a na závěr nesmíme opomenout setkání s Benediktem XVI. V Brně, kde jsme byli v ministrantském sektoru jako pořadatelé, dva z nás drželi patenu a náš bohoslovec Karel Adamec dokonce jako insignitář (držel sv. Otcí mitru). Zapojili jsme se také do projektu „Identita 20“, když jsme v rámci jedné schůzky umisťovali kříž s tématem „příroda“ u prosetínské vápenky. Dále jsme pomáhali při různých farní akcích, brigádách a spolupracovali s misijním klubkem.

Na závěr bychom chtěli poukázat na odvážný počín otužilého ministranta Františka S., který se odvážil poslední říjnový pátek po mši svaté za teploty okolo 2 °C vykoupat v kašně i s oblečením.

Honza Novotný

Návštěva skutečného misionáře

Začátkem listopadu zavítal do naší farnosti otec Petr Cvrkal. Narodil se v Boskovicích, ale jeho tatínek pochází z Kněževsi. Otec Petr v současnosti působí jako misionář v Bulharsku. Domluvili jsme si s ním besedu, která proběhla v orlovně 4. listopadu. Sešla se nás plná klubovna od dětí až po seniory. Otec Petr nás poutavě seznámil s Bulharskem a přiblížil nám práci salesiánů v této misijní oblasti.

Jak se tam vlastně dostal? Svatý otec Jan Pavel II. požádal (asi) v roce 1995 generálního představeného salesiánů, aby poslal své spolubratry do Bulharska. Vzhledem k tomu, že čeští salesiáni neměli žádnou svou misi v cizině, bylo rozhodnuto, že do Bulharska půjde misie z Česka. V Bulharsku se 80% obyvatelstva hlásí k pravoslavné víře a katolíků je tam jen 0,8 %. Začátky tam měli velmi těžké. Žádné kostely, žádné fary k obývání. Dokonce ani biskup, ke kterému byli posláni, je nechtěl. Nakonec byli přijati řeckokatolickým biskupem. Mši svatou tedy slouží ve východním obřadu. Opravili několik kostelů a faru. Postavili oratoř a mají spoustu aktivit. Podle vzoru svého zakladatele Dona Boska se věnují dětem a mládeži z ulice, zejména Romům. Beseda byla zakončena mši svatou v kostele.

J. S.

Identita 20 a vskutku důstojné listopadové setkání

Jedete takhle z Crhova do Rozseče a pod Horničím vám do očí padne nový dřevěný kříž. Nebo jdete k vápence, na Chocholík či k Faustkovu lesu... Patnáct lokalit přibližně „na hranicích“ farnosti vás může takto oslovit. Zároveň se vznikem míst k zastavení se nakonec našlo i více než deset spravedlivých, kteří odpověděli na otázku: „Co vás trápí při životě na Olešnicku?“ a tak mohl vzniknout i text, kterým jsme každému z křížů přiřadili jedno z místních bolavých témat. Cenná byla pro nás několik mladých (snad ne zcela obratně se snažících o aktivitu) i slova povzbuzení a modliteb.

Jsem rád, že čtrnáct zastavení křížové cesty vzniklých v rámci projektu „Identita 20“ jsme si (zatím alespoň virtuálně) mohli projít v neděli 15. listopadu během slavnostního odpoledne k připomenutí dvaceti let od Listopadu 89'. To bylo dobré: fundovaná přednáška Viléma Fránka přiblížila osobu Karla Kašpárka, která by mohla být vzorem i mladým (jen kdyby se o tomto našem rodákovi dost vědělo). Pak proběhlo představení druhého rozšířeného vydání knihy „Olešnické memento“ v režii Majky Bočkové a pana Josefa Novotného, které ukázalo spolu s diskuzí, že téma Olešnický proces je stále živé a my můžeme být rádi za uchování a zprostředkování autentických vzpomínek i materiálů vycházejících ze studia archivů.

Dobrá byl i prostor k osobnímu setkávání zpříjemněný občerstvením. Díky všem (z Tržní, Rovečinské, Obory, Křtěnova a přidruženého velkoměsta, Klimentky, Crhova), kteří ve službě druhým drželi v rukou stoly, židle, košťata, nástěnky, jídlo, nádobí či utěrky a v hlavách organizační představu, což dohromady se všemi příchozími a jinak zúčastněnými vytvořilo celek, na který snad bude v dobrém vzpomínáno a který přece jen cosi přinese.

Pokud vám neladilo výše v textu uvedené číslo patnáct, pak vězte, že třetího dne po setkání - 17. listopadu - byla naše křížová cesta za bohaté účasti dětí a s milým ekumenickým rozměrem rozšířena o patnácté zastavení nad Kněževsí. Nenese jako ostatní téma (ke kterým se zde dostaneme v průběhu postranní doby). Je symbolem naděje a neukončenosti našeho snažení.

Foto na nově spuštěném mikrokomunitním webu <http://olesnicko.ning.com>

Václav Plíhal

Pout' do Žarošic

Svatá Markéta Skotská, královna, vzdělaná a ušlechtilá žena, korunovala svou výjimečností tím, že její dvě děti byly rovněž svatořečeny (tomu já říkám hodně vysoká laťka...). Proč o ní mluvím? V den, kdy si celá církev připomínala její svátek, jsme díky organizačním schopnostem Jarky S. a Slávka K. vyrazili na pout' manželů do Žarošic.

Vše začalo v poutním kostele zasvěceném Panně Marii. Více než zimu jsme na tom posvátném místě vnímali sílu nespočetných modliteb, které zde za ta léta vyslovily desetitisíce poutníků a ke kterým jsme každý z nás připojili své vlastní. Díky přítomnosti otce Pavla jsme mohli vložit do oběti mše svaté nejenom nás tam přítomné, ale celou naši farnost s prosbou, aby Maria a sv. Markéta Skotská vyprosily našim rodinám vše potřebné k tomu, abychom rostli ke svatosti.

Po mši svaté pokračovala tato netradiční pout' příjemným a bohatým agapé v místním vinném sklípku. Stačilo přejít silnici u kostela a už nás vítal bodrý pan domácí a s ním příjemné teplo, bohatě prostřené stoly. První košt a výborné řízky (velký dík Inko!) na sebe nenechaly dlouho čekat. Postupně jsme chutnali několik druhů bílého i červeného vína a s každým novým vínem pronesl pan farář přípitek s hádankou. Rozluštění najdete na straně 27 tohoto čísla.

Tedy připíjeli jsme v tomto pořadí na:

1. nejkrásnější maminku
2. nejkrásnější babičku
3. nejkrásnější kočku, co zde mezi námi je (výrok pro tento přípitek má původ ve dni, kdy se u nás na svátek sv. Františka „žehнала“ zvířata a jeden nejmenovaný muž prohlásil, že on vezme s sebou manželku, protože je největší kočka ze všech)
4. na nejzaslouženější maminky
5. na moderátorku farního týmu
6. na nejbližšího oslavence
7. na nejlepší účetní, kterou nám i v Římě závidí
8. na zasloužilé otce
9. na věrného brigádníka
10. na zde přítomné, které se starají o čistotu našeho kostela
11. na pana domácího
12. na skvělé muzikanty

Jak správně napověděl poslední zmíněný přípitek, hold jsme vzdávali muzikantům plným právem, protože nám celou dobu krásně hráli. A krásný večer to opravdu byl. Uznějte sami - shromáždit se nejprve kolem Marie a potom být v útulném sklípku, být tam s přáteli, kterým ve své podstatě ten večer patřil, sdílet nejen dobré víno, jídlo, ale taky radost že jsme takto pospolu - to je víc než pěkné.

Díky vám všem, kteří jste si ten večer udělali čas a vydali se na pout' k Matce Boží i k sobě navzájem!

M. Kánská

Co nového ve farnosti...

Když jsem přišel do farnosti na podzim roku 2007, tak se mezi dědictvím po mém předchůdci objevily i tři návrhy na přestavbu olešnické fary. Některé zahrnovaly byt kněze v přízemí, jiné v poschodí a lišily se i v dalším uspořádání.

Nevěnoval jsem jim pozornost a raději se upnul k pastoračním činnostem. Postupem času se však ukázala potřeba dalších vhodných prostor pro různé aktivity, ať se jednalo o děti, ministranty, klubko, rodiny, seniory. Nebyl to tedy pan farář, kdo prvoplánově určil, kdo bude využívat jaké místo, ale můžeme říci, že nejednotnější aktivity si hledaly své vlastní vhodné zázemí. Tehdy jsme objevili kouzlo farního dvora, do té doby zapomenutého, zarovnaného nejednotnějším nepotřebným materiálem. Začala se tu rodit myšlenka komunitního centra v bývalých chlívech a maštálích. Již od samého počátku mělo vzniknout krásné místo k setkávání a sdílení. Když se začínalo s bouráním jednotlivých příček, srovnáváním terénu a oklepáváním veškerého zdiva, jen málokdo si dovedl představit, co nám jednou pod rukama vznikne. Farní brigády nás také naučily vztahu k těmto historickým budovám a vynaložená námaha zdůraznila i budoucí zodpovědnost především mladých lidí za vznikající dílo. Teprve dřina a dřina nám dala pochopit, že sami nejsme s to opravit celý objekt sami. Tehdy se poprvé a narychlo sáhlo k žádosti o dotaci na „Komunitní centrum Římskokatolické farnosti Olešnice“ z operačního programu „ROP NUTS II - Jihovýchod osy Rozvoj a stabilizace venkovských sídel“. Nedostatek času a chybějící zkušenosti způsobily neúspěch v získávání této devíti milionové dotace.

Ze všeho špatného ale může vzejít i něco dobrého. Zpracovaný projekt, se stavebním povolením na jednotlivé etapy, jsme podali v žádosti o dotaci z „Programu rozvoje venkova (Státní zemědělský intervenční fond SZIF)“ - tentokrát jsme žádali o příspěvek na první etapu budování komunitního centra. Podařilo se získat dotaci ve výši jednoho milionu, přičemž spoluúčast farnosti tvoří 20% celkové částky - 200 tisíc korun.

V mezičase, na podzim roku 2008, se začalo s přestavbou bytu faráře v prvním poschodí fary. Tato plánovaná úprava tří místností ve výsledku znamenala generální opravy fary. Nikdy bych se do tak velké opravy nepouštěl a ani neopouštěl faru na tak dlouhou dobu roku a půl. Jen kdybych to všechno na začátku věděl! Ani se nedivím vám, kteří jste nadávali a kritizovali opravy, někdy i nekonceptnost a případnou nerozhodnost, asi bych jednal stejně mít takového faráře. O to větší dík patří těm, kteří do dneška neztratili odvahu přijít a svou práci podpořit finalizaci rekonstrukce fary. Děkuji za podporu, kdy i přítomnost třeba jen jednoho chlapa na brigádě pro mě znamenala, že jsme to nevzdali.

Slíbil jsem sobě i vám, že jako farnost, dá-li Bůh, doděláme pouze vnitřek komunitního centra a opravu fary. Veškeré další stavební činnosti závisí na úspěchu v dotačních titulech. Ani vy, ani já, tu nejsme od toho, abychom se strhali a vyčerpali budováním, ale naopak abychom vytvořili společenství, které se třeba i díky této zkušenosti posune na společné cestě žitého křesťanství. To nejdůležitější není, co doděláme, nebo co dodělá nás; nezapomeňme, že na počátku našeho úsilí stály potřeby pastorační činnosti, které si žádaly jak nové místo, tak nové možnosti prožívání víry. Nyní se zdá, že jsou již nadosah, tak ať slouží tomu účelu, pro který jsme je budovali!

Poznámka pod čarou

Letošní návštěva Svatého otce i následné kněžské exercicie (duchovní cvičení pro kněze), stejně jako návštěva rodného domu Theresie Neumann v Konnersreuthu, ve mně vzbudily touhu k hlubšímu prožívání mše svaté. Eucharistie je tím nejcennějším pokladem, který máme. Jak bych si přál, aby se v celém našem společenství prohloubila úcta ke mši svaté a jejímu prožívání.

Křesťanství mělo vždy blízko ke krásě, neboť ta vedla lidi k původci samé Krásy. Současný stav našeho kostela i otlučeného presbytáře, vedle dokončující se opravy interiéru fary, mě činní smutným, neboť Boží stánek chátrá.

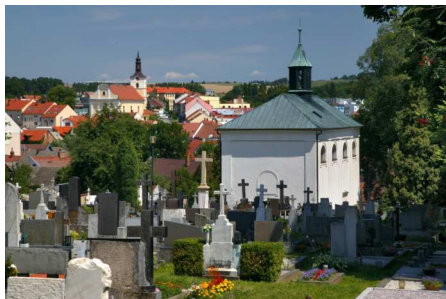
To byla jedna z motivací, proč jsme se pustili do hledání možností k opravě našich kostelů. Využili jsme nabídky regionálního operačního programu Jihovýchod - Rozvoj infrastruktury pro cestovní ruch. Byla podána třímilionová žádost o dotaci s názvem „Zpřístupnění kulturních památek regionu Olešnicka s vyhlídkou“ s případnou spoluúčástí 7,5 % - 225 tisíc korun.

Není to program cílený na opravu církevních staveb, ale při troše štěstí by našim kostelům sv. Vavřinci, stejně jako sv. Mikuláši, přinesl nové sanační omítky, elektroinstalaci, osvětlení, zabezpečení, mříže, výmalbu, úpravu lavic pro napojení sluchově postižených osob, nástěnné expozice o historii kostelů a zpřístupnění vřeže sv. Vavřince. To vše za cenu zpřístupnění kostelů návštěvníkům regionu, kteří by přes mříž mohli obdivovat tyto památky, a prostřednictvím audio zařízení vyslechnout automatického průvodce kostelem.

Možná i tímto způsobem přitáhne někoho krása opraveného liturgického prostoru k tomu, který je Krásou sám!

S přáním hlubšího prožívání toho nejcennějšího co máme

Váš otec Pavel

Doba dotační

Víme, že v historii lidstva byla doba kamenná, bronzová a železná, možná bychom si vzpomněli i na nějaké další. Nevím, jestli je to dáno jen mojí profesní zkušeností projektanta, ale současná doba mi připadá jako doba dotační. Se vstupem naší země do EU tak patrně nastala její vrcholná fáze. Nechci se tu ale pouštět do nějakých filozoficko-ekonomických polemik na téma dotace, jenže stejně jako převládající materiál, který v minulosti člověka provázel v etapách jeho vývoje, je i dotace do jisté míry pro nás dnes určující. Když to trochu přezenu, tak si můžeme dovolit jen to, na co získáme dotaci. A už to zdaleka neplatí jen pro neziskový sektor. Máme dotované potraviny a dotované jízdné, dotační management a dotační pasti, dotační politiku a dotační programy. A také v některých ohledech deformovaný trh.

Po neúspěšném pokusu o získání dotace na Komunitní centrum Římskokatolické farnosti Olešnice na Moravě (farní zázemí) v loňském roce, se na nás letos jeden z poskytovatelů dotace usmál. Je to Státní zemědělský intervenční fond (SZIF) prostřednictvím Místní akční skupiny Boskovicko plus (familiérně nazývané MAsKa) v Programu rozvoje venkova (PRV). Mohl bych vás unavovat dalšími pojmy typu osy, opatření, fische a jim podobné, ale to by vás ve většině případů moc nezajímalo. Pokud ano, obraťte se na pana faráře. Jistě vám po adrenalinovém dotačním tažení veškeré podklady i vítěznou podepsanou smlouvu o poskytnutí dotace ukáže a vše vysvětlí. Rezervujte si na to ale několik hodin svého volného času.

Většinu z nás asi postačí informace o tom, co to pro naši farnost znamená. Znamená to, že můžeme za pomoci těchto dotačních peněz pokročit v realizaci farní kavárny. Plánována je výměna konstrukce krovu včetně krytiny, dobudování hygienického zázemí, osazení vnějších otvorových prvků, zdláždění části přístupu z fary ke kavárně a vybavení kavárny kuchyňskou linkou. Celkový náklad prací zahrnutých do žádosti představuje 999 648,- Kč. Z nich obdržíme 80 % jako dotaci (799 718,- Kč) a zbytkem částky (tedy 199 930,- Kč) se budeme podílet sami. Spravedlivé je ještě uvést, že 4% z obdržené částky (což představuje 31 989,- Kč) ještě v souladu s dobrými mravy věnujeme jako úlitbu bohům na bohubilý chod MASky. Pravdou je, že nám MAsKa při získávání dotace významně pomohla s veškerou agendou a bez její pomoci bychom prostředky jistě nezískali.

Možná se vám zdá milion korun na takovou akci málo. Máte pravdu. Ale abychom vůbec měli šanci na úspěch v přidělení dotace, museli jsme se držet právě hodnoty okolo 1 milionu Kč. I nadále si budeme muset pomáhat svépomocí.

Tož tak. Teď nás tedy čeká zpracování zadávací dokumentace pro uspořádání výběrového řízení na dodavatele stavby. Předpokládáme, že v jarních měsících vítěz výběrového řízení začne s realizací.

Protože adrenalinové sporty jsou dnes v módě, pustili jsme se do přípravy ještě jednoho projektu, který by měl šanci na úspěch. Na základě něho by se nám podařilo provést v obou kostelech (sv. Vavřinec i sv. Mikuláš) novou elektroinstalaci, osvětlení, ozvučení s výbavou pro nedoslýchavé, zabezpečení, sanaci omítek a výmalbu.

Jak už to tak u dotací bývá, nebývají většinou šity našim potřebám na míru, ale mívají svůj, mnohdy podivuhodný, účel. Účelem této dotace by tedy bylo zpřístupnění kostelů. A tak by jako bonus byly nové mříže, opravené schody na věž, ale i automatické zvukové průvodce, informační cedulky a pořádané výstavky kuriozit.

Ale o tom podrobněji asi až příště. Projekt i žádost o dotaci, která by měla být podána do 30.11.2009 vzniká.

V tuto chvíli nám nezbývá než děkovat Bohu, že nám stále v životě naší farnosti žehná. Že se stále najdou lidé ochotní pomoci a věnovat svůj čas a energii nepopulárním pracím na faře nebo v kostele. Že je stále dostatek těch, kteří vše podporují svojí modlitbou. A že je stále dostatek těch, kteří jsou ochotni pomáhat svými penězi.

A prosit našeho dobrého Boha o požehnání pro další práci, o to, abychom správně nakládali s tím, co je nám svěřeno, hledali dobro a o svobodu v této dotační době.

J. Kánský

Katolická mládež olešnické farnosti Vás co nejsrdečněji zve na

TRADIČNÍ PLES

který se koná 30.1.2010 ve 20,00 hodin
v Kulturním domě v Olešnici.

předtančení, bohatá tombola
a další příjemná překvapení čekají jen na Vás.

K poslechu a tanci hraje Bystřická kapela.

Internetový předprodej vstupenek bude zahájen 1.1.2010 na farních webových stránkách (<http://olesnice.katolik.cz>).

Olešnické memento

20. let po sametové revoluci vyšlo druhé vydání knihy Olešnické memento od pana Josefa Novotného ze Křtěnova. Od roku 1995, kdy spatřilo světlo světa první vydání, se podařilo získat další důležité dokumenty a informace a protože první vydání už bylo rozebráno, bylo třeba vydat rozšířené Memento.

První část knihy je téměř doslovným přepisem Olešnického mementa z roku 1995. Druhou část pak tvoří dodatky sepsané po více než deseti letech. V nich je popsán průběh rehabilitace pana Josefa Krejčího. Dále jsou připojeny některé nově objevené archivní materiály o olešnických událostech. V poslední části dodatku je připomenuta osobnost dvou olešnických rodáků: pana MUDr. Karla Kašpárka, velkého bojovníka za obnovení naší demokracie dále pana Josefa Cibulky. Oba si útekem z domova zachraňovali své životy.

Knihu je možné si zakoupit u pana Josefa Novotného ve Křtěnově, v infocentru v Olešnici nebo v kostele za 100 Kč.

120. pout' Nový Jeruzalém v Olešnici (po jedenácté)

Když jsme 13. prosince 1999 zahájili s P. Tvarůžkem a P. Pavlem Havlátem poutě Nový Jeruzalém, tak jsme nic neplánovali - měli jsem starost jen o to, aby někdo přišel. Mnozí plánovali za nás a divili se, že jsme neskončili s poutěmi NJ koncem velkého jubilejního roku 2000.

Pán Ježíš nás vybízí k ustavičné modlitbě slovy „...je třeba stále se modlit a neochabovat...“. Hlavním úmyslem těchto putovních poutí je prosit o íru v našem kraji. Chceme při příležitosti ukončených deseti let každodenních modliteb svatého růžence na tento a další úmysly Nového Jeruzaléma poděkovat všem kněžím i laikům, kteří se jakýmkoli způsobem zapojili. Poděkování patří obětavým olešnickým farníkům, kteří už po jedenácté přivítají pout' Nový Jeruzalém ve svém kostele sv. Vavřince a vše potřebné připraví. V naší farnosti je tato pout' příležitostí ke svaté zpovědi před Vánoci - od 16 hodin bude pro tuto službu Církve u nás více cizích zpovědníků - využijte této příležitosti. Hlavním celebrantem bude náš nový soused v Kunštátě P. Tomáš Koumal. Všechny vás srdečně zveme v pondělí 14. prosince 2009, začátek v 17 hodin.

Vaši Otec Pavel a jáhen Ladislav

Sedmikrásek

Ahoj děti. Chcete si hrát, ale nemáte s kým? Chcete se proběhnout, ale nemáte kde? Rádi malujete, vyrábíte a zpíváte, ale samotné vás to nebaví? Tak přijďte společně se svými rodiči mezi nás.

Zveme všechny maminky, tatínky, tety a babičky... co mají doma děti ve věku od 3 do 6 let na naše setkání, která se konají pravidelně každou středu v době od 16.30 do 18.00 hodin v klubovně orlovný.

Případné dotazy zodpovíme na telefonech 732 279 168 nebo 737 847 041

těší se vás maminky ze Sedmikrásku

Adam Michna z Otradovic

Čeští umělci patřili v minulosti ke stoupencům, propagátorům a často také spoluvůrcům nových tendencí v umění, obzvlášť v hudbě. Jedním takovým umělcem byl skladatel a básník Adam Michna z Otradovic.

Adam se narodil roku 1600 do měšťanské rodiny v Jindřichově Hradci. Jako měšťanského synka je také jeho otec Michal Michna, purkrabí a varhaník, poslal na studie do jezuitské koleje. Jezuité měli tehdy nejpropracovanější školní systém s centrem v Itálii. Díky tomu se Michna dostal do styku se soudobou italskou hudbou.

Na přelomu 16. a 17. století (v době Adamova narození) se v italské Florencii zrodil nový hudební sloh – baroko, který byl založen na příklonu k nově vzniklým hudebním pravidlům – harmonii, kde jeden hlas je hlavní a ostatní jej vkusně doprovázejí. Mladý Adam se připojil k tomuto novému směru a zapsal se později jako vrcholný představitel české ranně barokní hudby.

V roce 1633 se stal Michna varhaníkem a přibližně ve stejné době začal i skládat. Skládal jak skladby latinské, určené k liturgii mše svaté a dalších pobožností, tak skladby české, které byly určené zejména k pobožnostem mimo mši svatou, při mši snad jako doplněk. Postupem času se však stále častěji užívaly i při mši svaté.

Prvním Michnovým českým dílem byla Česká mariánská muzika, která vyšla roku 1647 v jezuitské tiskárně v Praze. Je to sbírka písní rozdělených na sloky pro čtyři až pět hlasů s eventuálním nástrojovým doprovodem. Obsazení však může být různé. Písňe lze interpretovat sborově, čtyřmi či pěti sólisty, nebo samostatným sólistou. Sám autor doporučuje u jednotlivých slok obsazení střídát. Instrumentální složku by měly obsáhnout varhany a nějaký basový nástroj, případně další skupiny nástrojů užívaných v době vzniku díla (např. smyčce nebo zobcové flétny). Převažuje zde mariánská tematika. Písňe jsou členěny podle svátků a období církevního roku s dodatkem písní za zemřelé. Sbíрка byla určena pro široký okruh hudebníků. S velikou oblibou se tento ve své době moderní výstřelek shledal i u prostého lidu a řada písní zlidověla. Michnovy písňe užívali také tvůrci různých kancionálů, u některých napsali jiný text.

Právě z této sbírky uvede o letošních Vánocích olešnický chrámový sbor s přidruženým instrumentálním souborem cyklus sedmi vánočních písní. České texty si Michna psal sám. Spolu s Bedřichem Bridlem (jezuita Fridrich Bridelius) je považován za nejlepšího českého barokního básníka. V jeho textech se objevuje silná emocionalita, smysl pro dobový patos a záliba v protikladech. Například ve vánočních písních na jedné straně líbezně popisuje narozeného Ježíška a užívá řadu zdvořilostí, na straně druhé některé možná překvapí naturalismus se kterým drsně popisuje bídou situaci, ve které se Ježíšek ocitl pro naše spasení.

Ve 20. století se bohužel zažila praxe při uvádění těchto písní zkracovat počet slok na minimum. Tento chybný postup vychází z nepochopení celého Michnova díla a toho, co jím chtěl říci. Michnovy písňe jsou básněmi, které někde začínají, mají vývoj a s určitým závěrem končí. Mají duchovně-umělecké poselství, které lze pochopit pouze při přednesu všech slok. (jedna sloka však trvá jen několik vteřin!). Při zkrácení navíc dochází k tomu, že se posluchač, protože mu náhodný výběr slok nedává smysl, soustředí pouze na hudbu.

Proto se nechme ostavit dílem tohoto vynikajícího evropského skladatele a básníka v celku, vstřebejme jeho umělecké a duchovní poselství, které nám zanechal, a nechme na sebe působit krásu, kterou chtěl oslavit Boha - Krásu největší.

Tvůrci zpravodaje Vám přejí prožití opravdové Vánoční radosti.

Ať Vás ono přiblížení se k tajemství Boží Lásky provází i celým nadcházejícím rokem 2010.

Vaše vděčná redakce

Svátosti a svátostiny

Ve farnosti sv. Vavřince byli pokřtěni

dne 19.9.2009 Vojtěch Křeček, nar. 3.7.2009 ve Svitavech

dne 24.10.2009 Karin Doskočilová, nar. 24.8.2007 v Brně

dne 24.10.2009 David Janča, nar. 4.6.2009 v Brně

dne 24.10.2009 Jakub Janča, nar. 4.6.2009 v Brně

dne 24.10.2009 Aneta Kovářová, nar. 6.6.2009 v Boskovicích

dne 24.10.2009 Vít Doskočil, nar. 29.6.2009 v Boskovicích

dne 1.11.2009 Karolína Kubíčková, nar. 24.7.2009 v Boskovicích

dne 1.11.2009 Jan Jílek, nar. 24.8.2009 v Boskovicích

dne 1.11.2009 Jaroslav Peša, nar. 4.9.2009 v Boskovicích

dne 1.11.2009 Markéta Peterková, nar. 20.9.2009 v Boskovicích

dne 1.11.2009 Berenika Hamerská, nar. 23.9.2009 v Boskovicích

dne 21.11.2009 Veronika Fučíková, nar. 16.10.2009 v Boskovicích

K prvnímu svatému přijímání přistoupili:

Petra Bělehradová, Martin Cízl, Adéla Danzingerová, Lukáš Dostál, Milan Fiala, Marie Fialová, Marcel Hladil, Josef Hanzl, Aneta Juklová, Sarah Kolářová, Klára Kovářová, Žaneta Kovářová, Josef Krušina, Markéta Nedělová, Jitka Marečková, Daniela Mášová, Adéla Procházková, Jaroslava Šafářová, Lucie Štěpánková, Miroslav Šutera

Do stavu manželského vstoupili:

dne 10.10.2009 Kristýna Sedláková a Martin Kráčalík

dne 31.10.2009 Radmila Kalousková a Karel Kubíček

Na poslední cestě jsme vyprovodili :

dne 11.9.2009 paní Květoslavu Gírgleovou, nar. 20.11.1939

dne 19.9.2009 paní Aloisii Říhovou, nar. 28.3.1924

Tajenka ze strany 20 : 1. Lída T. (nejkrásnější je vždy ta, co pod srdcem nosí nový život), 2. Vlad'ka V., 3. Jarka S., 4. Jana N. a Helena V., 5. Markéta K., 6. o. Pavel, 7. Lída Č., 8. tátové zde přítomní, 9. Pavel A., 10. Jája a Jarka, 11. pan domácí, 12. Jarka T. a Pepa S.

Vydává Římskokatolická farnost Olešnice na Moravě, příspěvky jsou redakčně upraveny. Vychází pro vnitřní potřebu farnosti. Články z minulých čísel našeho zpravodaje a základní informace o kostele a farnosti najdete na internetové adrese <http://olesnice.katolik.cz>.